

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่

The Effect of Using a Guidance Activities Package to Develop Decision-Making Skill in Furthering Study of MathayomSuksa III Students at Ban Sanpasak School in Chiang Mai Province

เป็นไท เทวินทร์*

Penthai Thewin

นีรนาท แสนสา**

Niranart Saensa

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ 2) เปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ และ 3) เปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว กับระยะติดตามผล

ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) ในระยะติดตามผล นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง

คำสำคัญ: ทักษะการตัดสินใจ/ การศึกษาต่อ/ ชุดกิจกรรมแนะแนว

* นักศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

** อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Abstract

The purposes of this study were (1) to compare decision-making skills in furthering study of MathayomSuksa III students at Ban Sanpasak School in Chiang Mai province, who were in the experimental group, before and after using a guidance activities package to develop decision-making skill in furthering study; (2) to compare the decision-making skill in furthering study of the experimental group students with that of control group students who used a normal guidance activities package; and (3) to compare the decision-making skill in furthering study of the experimental group students at the post-experiment period with their counterpart skill at the end of the follow-up period.

The results showed that : 1) the post-experiment decision-making skill in furthering study of the experimental group students was significantly higher than their pre-experiment counterpart skill at the .01 level; 2) after the experiment, the decision-making skill in furthering study of the experimental group students was significantly higher than the counterpart skill of the control group students at the .01 level; and 3) no significant difference was found between the experimental group students' decision-making skill in furthering study at the post-experiment period and their same skill at the end of the follow-up period.

Keywords: Decision-Making Skill/ Furthering Study/ Guidance Activities Package

บทนำ

การศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษา เป็นการเตรียมตัวผู้เรียนก่อนเข้าสู่ การศึกษาเฉพาะทางในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษา ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีความรู้และมีทักษะทาง วิชาการหรือวิชาชีพที่เหมาะสมกับความต้องการ ความสนใจ ความถนัดของแต่ละบุคคล ดังนั้นการ เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา จึงเป็นช่วงเวลาที่สำคัญในชีวิตผู้เรียน เพราะเป็นช่วง เวลาในการฝึกฝนและพัฒนาตนเอง สำหรับผู้เรียนที่ เลือกเรียนในสายสามัญ การเรียนในช่วงนี้คือช่วง เวลาของการเตรียมตัวสอบวัดระดับความรู้ความ สามารถ เพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้ง ของรัฐบาลและของเอกชน และสำหรับผู้เรียนบาง กลุ่มที่เลือกเรียนในสายอาชีวศึกษา นี่คือนช่วงเวลา

แห่งการฝึกฝนตนเองเพื่อให้พร้อมสำหรับการเข้าสู่ โลกของงานอาชีพเมื่อจบการศึกษาในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพแล้ว การศึกษาหลังจากจบ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นระยะเวลาสำคัญที่ต้อง ตัดสินใจเลือกสายวิชาที่เหมาะสมกับตนเอง (การตี พูลประภา เอี่ยมเจริญ, 2545: 2) และการวางแผน ที่ชัดเจน รอบคอบและเกิดประโยชน์สูงสุด สามารถ เกิดขึ้นได้จากการตัดสินใจอย่างเหมาะสม

การตัดสินใจหรือทักษะการตัดสินใจเป็น ความสามารถอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่สามารถเกิดขึ้น ได้ตลอดเวลา เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยความคิด ประสพการณ์ ความรู้และปัจจัยอื่นๆ เพื่อช่วยให้ ผลลัพธ์ที่เกิดจากการตัดสินใจเป็นสิ่งที่ดีที่สุดและ เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้ทำการตัดสินใจ การตัดสินใจ มีกระบวนการที่ชัดเจนซึ่งสามารถช่วยผู้ตัดสินใจให้

ทำการตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม ดังที่ ทอลเบิร์ต (Tolbert, 1974 อ้างถึงใน วริ ศษศิลา, 2546: 12) กล่าวว่า ทฤษฎีการตัดสินใจเป็นทฤษฎีที่แสดงถึงวงจรกระบวนการตัดสินใจ โดยเริ่มจากจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์และเมื่อบุคคลมีความประสงค์ที่ต้องการตัดสินใจ บุคคลนั้นก็ประสงค์จะได้รับข้อเสนอแนะ โดยเขาจะรวบรวมข้อมูลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการตัดสินใจของเขาต่อจากนั้นบุคคลก็จะพิจารณาข้อมูลที่ได้รับและพยายามนำมาประยุกต์ให้สอดคล้องกับการเลือกพิจารณาความเป็นไปได้ของทางเลือกสำหรับการทำนายผลอาจจะขึ้นอยู่กับความสำเร็จของประสบการณ์ในอดีตและระดับความปรารถนาของบุคคลนั้น ซึ่งการทำนายผลจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งต่างๆ ดังนี้ คือ ประการแรก ข้อมูลที่มีอยู่ ประการที่สองลำดับขั้นตอนของค่านิยม ประการที่สาม การประเมินผลและการตัดสินใจเลือก ดังนั้น หากผู้ตัดสินใจได้รับการศึกษาและมีความรู้เพียงพอเกี่ยวกับการตัดสินใจและเรื่องที่ต้องตัดสินใจ ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และได้รับการฝึกฝนที่เหมาะสมในการตัดสินใจแล้ว ผลลัพธ์ที่ออกจากการตัดสินใจแต่ละครั้งก็จะเกิดประโยชน์สำหรับผู้ตัดสินใจไม่มากนักน้อย

ทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออาชีวศึกษาเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับนักเรียนทุกคนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะนักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่สองของปีการศึกษา นักเรียนเหล่านี้ จะได้รับข้อมูลแนวทางการศึกษาต่อที่หลากหลายไม่มากนักน้อย แต่นักเรียนหลายคนยังไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าต้องการที่จะเรียนต่อในสายการศึกษาใด สายสามัญหรือสายอาชีพเรียนในระบบหรือเรียนนอกระบบ ปัจจัยในเรื่องความคาดหวังของครอบครัว รายได้ของครอบครัว หรือกลุ่มเพื่อน ล้วนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ

ในบางครั้งการเลือกศึกษาต่อเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองที่ได้วางแผนไว้ให้บุตรของตนเอง หรือบางครั้งการตัดสินใจเลือกการศึกษาต่อก็เกิดขึ้นโดยอาศัยความนิยมของกลุ่มนักเรียนส่วนใหญ่ ไม่ได้เกิดขึ้นจากความต้องการหรือความสนใจที่แท้จริงของผู้เรียน ผลที่ตามมาคือ เมื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออาชีวศึกษาแล้ว มีผู้เรียนส่วนหนึ่งไม่สามารถเรียนต่อไปได้ มีการลาออกกลางคัน มีบางรายโดนไล่ออกเพราะผลการเรียนไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งส่งผลกระทบต่อทั้งจิตใจของผู้เรียนและครอบครัว ทั้งยังเป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากร เงินทอง และเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนบ้านสันป่าสัก ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาแก่เยาวชนในท้องถิ่น ในปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านสันป่าสักมีนักเรียนที่จะจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 80 คน และในจำนวนนักเรียนทั้งหมดนี้ จากสถิติและข้อมูลของงานแนะแนวของโรงเรียนบ้านสันป่าสัก มีจำนวนนักเรียนถึงร้อยละ 75 ที่ยังไม่ตัดสินใจในการศึกษาต่อ โดยเหตุผลพื้นฐานที่ว่า 1) ไม่รู้ว่าตนเองมีความสนใจด้านใดอย่างแท้จริง 2) ไม่แน่ใจในความถนัดของตนเอง 3) ไม่มีข้อมูลเพียงพอในการตัดสินใจ

โดยเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก โดยเน้นกิจกรรมแนะแนวที่เสริมสร้างการรู้จักตนเอง รู้จักความสนใจและความถนัดของตนเอง และกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการตัดสินใจ ในการเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนจะได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอในเรื่องการศึกษาต่อและสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาเพื่อให้การตัดสินใจเลือกการศึกษาต่อของนักเรียนเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ

3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว กับระยะติดตามผล

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ปัจจัยการตัดสินใจ)

แม้ว่าบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์จะเป็นผู้เดียวที่มีสิทธิในการตัดสินใจ แต่ก็ยังมีอิทธิพลจากสิ่งรอบข้างที่เรียกว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถส่งผลต่อการตัดสินใจของบุคคลคนนั้นได้ ดังที่ รศนา อักษรกิจ (2535: 93-94) ได้กล่าวไว้ดังนี้ว่า ผู้ตัดสินใจจะมีปัจจัยประกอบการตัดสินใจ 2 ประการ

1) จำนวนทางเลือกที่ต้องตัดสินใจเลือกตามปกติแล้วจะต้องมีอย่างน้อยที่สุด 2 ทางเลือก เพราะถ้าไม่มีทางเลือกก็ไม่จำเป็นต้องตัดสินใจ

2) สภาพตามธรรมชาติ หมายถึงสภาวะที่จะเกิดในอนาคต แบ่งแยกประเภทได้หลากหลายตามแต่สถานการณ์ของปัจจัย หรือแล้วแต่สถานภาพของผู้ตัดสินใจ เช่น

2.1. พิจารณาปัจจัยตามสภาพทางเศรษฐกิจ เช่น เศรษฐกิจตกต่ำ เศรษฐกิจฟื้นตัว เศรษฐกิจคงตัว

2.2. พิจารณาปัจจัยตามฤดูกาล เช่น

ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว

2.3. พิจารณาปัจจัยตามสถานการณ์ทางการเมือง เช่น สภาพก่อนเกิดสงคราม สภาพหลังสงครามสงบ

2.4. พิจารณาปัจจัยตามกฎหมายประเทศ เช่น ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้

2.5. พิจารณาปัจจัยตามระยะเวลา

2.6. พิจารณาปัจจัยตามอาชีพ

2.7. พิจารณาปัจจัยตามตำแหน่งหน้าที่การทำงาน

2.8. พิจารณาปัจจัยตามรายได้

2.9. พิจารณาปัจจัยตาม เพศ อายุ ฐานะ

2.10. พิจารณาปัจจัยตามเชื้อชาติ สัญชาติ

ซึ่งสอดคล้องกับ การอธิบายของ วัชรินทร์พรม (2539: 557-558 อ้างถึงใน วารี คุชิตา, 2546: 10-11) ซึ่งได้สรุปถึงปัจจัยในการตัดสินใจไว้ว่า

1) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียต่อตนเอง เช่น ในการเลือกอาชีพ จะคำนึงถึงรายได้ที่จะทำให้ตนมีกินมีใช้ระดับใด งานนั้นน่าสนใจตรงตามความถนัดความสามารถของตนหรือไม่ จะทำงานในท้องถิ่นที่ตนต้องการหรือไม่ มีโอกาสก้าวหน้าและมีความมั่นคงในการทำงานนั้นมากน้อยเพียงใด

2) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียต่อคนใกล้ชิด ซึ่งเป็นบุคคลที่สำคัญของเขา เช่น ถ้าตัดสินใจย้ายที่ทำงานมาทำงานกับหน่วยงานนี้แล้ว จะมีรายได้เลี้ยงครอบครัวเพียงพอไหม มีเวลาให้กับครอบครัวหรือไม่ มีสวัสดิการสำหรับครอบครัวหรือไม่

3) ปัจจัยด้านการยอมรับตนเอง โดยบุคคลจะพิจารณาว่าถ้าเลือกกระทำเช่นนี้แล้วตนเองภูมิใจหรือไม่ รับผิดชอบหรือไม่ เช่น ถ้าตัดสินใจศึกษาต่อสาขาวิชานี้ตนเองภูมิใจหรือรู้สึกด้อย เป็นต้น

4) ปัจจัยด้านบุคคลแวดล้อม เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครูอาจารย์ เพื่อนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของบุคคลในเรื่องต่างๆ อาทิ การตัดสินใจเลือกสาขาการเรียน เลือกอาชีพ เลือกคู่ ตัดสินใจปลูกบ้านหรือแม้กระทั่งการตัดสินใจเล็กๆ น้อยๆ เช่น การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้า เครื่องแต่งตัว คำวิจารณ์ของเพื่อน อาจมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของเราในการเลือกซื้อเสื้อผ้า นั่น เป็นต้น

5) ปัจจัยด้านศีลธรรมจรรยา การตัดสินใจของบุคคลไม่ใช่จะคำนึงถึงสิ่งที่จะทำให้บุคคลนั้นพึงพอใจทั้งหมด ยังมีปัจจัยด้านศีลธรรมจรรยาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ถ้าสิ่งที่ตัดสินใจลงไปตนเองพอใจแต่ผิดศีลธรรมก็ทำให้ตัดสินใจเช่นนั้นไม่ได้

6) ปัจจัยการยอมรับของสังคม เช่นในสังคมที่คิดว่าการหย่าร้างเป็นเรื่องธรรมดา กับสังคมที่คิดว่าการหย่าร้างเป็นเรื่องร้ายแรง การตัดสินใจหย่าร้างในกรณีแรกคงง่ายกว่ากรณีหลัง เป็นต้น

7) ปัจจัยด้านอารมณ์ ในขณะที่บุคคลตกอยู่ในสภาพที่มีอารมณ์รุนแรง เช่น รัก เกลียด โกรธ หรือกังวลอย่างหนัก ถ้าตัดสินใจอะไรลงไปในขณะที่นั้นมีแนวโน้มที่จะเกิดความผิดพลาดได้ง่าย หรือในกรณีที่มีเรื่องสำคัญต้องตัดสินใจ คนเราจะเกิดความเครียดไม่แน่ใจว่าการตัดสินใจนั้นจะเหมาะสมหรือไม่ การตัดสินใจจึงควรรอให้อารมณ์อยู่ในสภาวะสงบเสียก่อนแล้วจึงค่อยพิจารณาตัดสินใจ

จากเนื้อหาข้างต้นในเรื่องปัจจัยในการตัดสินใจสรุปได้ว่า ปัจจัยหลักที่สำคัญในการตัดสินใจมีอยู่ 2 ประการคือ 1) ทางเลือกที่ต้องตัดสินใจ เนื่องจากผู้ตัดสินใจต้องใช้เวลาพอสมควรในการทำมาความรู้จักและพิจารณาถึงทางเลือกเหล่านั้นด้วยเหตุและผลรวมทั้งประสบการณ์ต่างๆ เพื่อไตร่ตรองในทางเลือกแต่ละอันอย่างรอบคอบ และ 2) คือสภาพแวดล้อมและสภาวะการณ์ในปัจจุบันหรือในช่วงเวลาที่ต้องทำการตัดสินใจซึ่งส่งผลต่อการตัดสินใจไม่มากนักน้อย

ดังนั้น การตัดสินใจจึงเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเวลา ข้อมูลอย่างเหมาะสมก่อนที่จะทำการตัดสินใจในแต่ละครั้ง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1. ประชากร

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่ปีการศึกษา 2556 จำนวน 3 ห้องจำนวนนักเรียน 80 คน

1.2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2556 ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม มี 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 27 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ

2.2. ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ คือชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยได้ใช้สอนนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการสอนปกติ ไม่มีการใช้เทคนิควิธีการต่างๆ เช่น กิจกรรมกลุ่ม การอภิปราย กรณีตัวอย่าง ดังเช่นชุดกิจกรรมแนะแนวของนักเรียนกลุ่มควบคุม

2.3. แบบประเมินทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ

3. วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1. การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการวิจัยโดยแบ่งกิจกรรมออกเป็น 3 ช่วงตามเนื้อหากระบวนการตัดสินใจของทอลเบิร์ต (Tolbert, 1974 อ้างถึงใน วารี คชศิลา, 2546:12) และदनัย จันทรเจ้าฉาย (2547:13 อ้างถึงใน ปณิศา จีรพรชัย, 2553: 91) ได้แก่ ช่วงที่หนึ่ง กิจกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลและจำแนกปัญหา ช่วงที่สองกิจกรรมเพื่อจัดลำดับความชอบและทางเลือกและช่วงที่สามกิจกรรมเพื่อประเมินผลและตัดสินใจเลือก

ขั้นที่ 2 สร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและความมุ่งหมายของกิจกรรมที่ใช้ในแต่ละครั้งโดยพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวจากโปรแกรมการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวการศึกษาต่อสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของ กัลญา กริธราทร (2545) โดยได้ปรับปรุงให้เหมาะสมเพื่อเป็นชุดกิจกรรมแนะแนวที่เน้นการพัฒนาทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

คาบที่	กิจกรรม	กระบวนการตัดสินใจ
1.	ทดสอบก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	
2.	ฉันคือใคร	กิจกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลและจำแนกปัญหา
3.	ภูมิใจในตนเอง	กิจกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลและจำแนกปัญหา
4.	รู้จักตัวเลือก	กิจกรรมเพื่อจัดลำดับความชอบและทางเลือก
5.	แนะแนวการศึกษาต่อสายสามัญ	กิจกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลและจำแนกปัญหา
6.	แนะแนวการศึกษาต่อสายอาชีวศึกษา	กิจกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลและจำแนกปัญหา
7.	วางแผนก่อนตัดสินใจ	กิจกรรมเพื่อจัดลำดับความชอบและทางเลือก กิจกรรมเพื่อประเมินผลและตัดสินใจเลือก
8.	ฉันเลือกที่จะ...	กิจกรรมเพื่อประเมินผลและตัดสินใจเลือก
9.	มุ่งสู่ความสำเร็จ	กิจกรรมเพื่อประเมินผลและตัดสินใจเลือก
10.	ทดสอบหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบคุณภาพของชุดกิจกรรม
ได้ดำเนินการดังนี้

1. นำโครงสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวไปให้
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จำนวน 2 ท่านและผู้ทรง
คุณวุฒิทางด้านการแนะแนวจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบ
ความตรงตามโครงสร้างและความตรงตามเนื้อหา ให้
สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติ โดยในกิจกรรมที่ 3
ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แนะนำให้เน้นถึงความภูมิใจในความ
สามารถของเด็กนักเรียนแต่ละคนมากกว่าแค่ชีวิต
ที่คะแนนหรือผลการเรียนของเด็กๆ เพราะไม่ว่า
นักเรียนจะเก่งหรือไม่เก่งในวิชาใดก็ตาม แต่หากพวก
เขามีความสุขที่ได้เรียน สิ่งนี้จะเป็นตัวช่วยให้มีการ
ตัดสินใจเลือกการศึกษาต่อได้ดีขึ้น ส่วน ผู้ทรงคุณวุฒิ
อีกท่าน ได้แนะนำให้สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของ
นักเรียนแต่ละคนอย่างใกล้ชิด หลังจากนั้นผู้วิจัยได้
นำความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการแนะแนว
จำนวน 5 ท่าน มาพิจารณาความสอดคล้องของการ
ประเมินโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2. นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะ
การตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ที่ปรับปรุง
แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มนักเรียนที่
มีลักษณะใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านปาง จำนวน 20 คน
เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการ
และระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้ในการ
วิจัยต่อไป

3. นำชุดกิจกรรมมาปรับปรุงแก้ไขตาม
ข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้เหมาะสม และ
นำไปใช้ในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่ม
ทดลอง

4. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการ
ตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อใช้กับกลุ่มทดลอง
โดยผู้วิจัยทดลองทั้งสิ้น 10 ครั้งๆ ละ 50 นาที

**3.2. การสร้างแบบประเมินทักษะการ
ตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ** ที่ใช้ในการ
วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับทักษะการตัดสินใจ เพื่อกำหนด
ข้อคำถามให้ครอบคลุมเนื้อหาให้เหมาะสมกับกลุ่ม
ตัวอย่างจำนวน 30 ข้อ ซึ่งลักษณะแบบประเมินทักษะ
การตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ เป็นแบบ
ประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตราประมาณ ค่า (Rating
Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย
และน้อยที่สุด ซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดที่เกี่ยวกับ
ทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ 4 ด้าน
คือ การกำหนดเรื่องที่ต้องตัดสินใจ การพิจารณาทาง
เลือก การประเมินความเสี่ยง และการดำเนินการ
ตัดสินใจ โดยข้อคำถามทั้งหมดประกอบด้วยข้อความ
ที่มีความหมายด้านบวก 27 ข้อและความหมายด้าน
ลบ 3

ขั้นที่ 2 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจ
เพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ฉบับร่างที่สร้างขึ้น
และปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อคณะกรรมการ
ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจแก้ไขเนื้อหา
และจำนวนการใช้ภาษาตลอดจนความถูกต้องเหมาะสม
โดยทั่วไป

ขั้นที่ 3 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจ
เพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่สร้างและปรับปรุง
ตามคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ได้ตรวจสอบ
แล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านพิจารณาความ
ถูกต้องเหมาะสมของข้อความ และความตรง
(Validity) ตามเนื้อหาของข้อคำถาม

ข้อที่ 4 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจ
เพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจ
สอบ มาตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดย
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างนิยามกับข้อ
คำถาม โดยดูจากน้ำหนักค่าเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าค่าเฉลี่ยมากกว่า 0.50 ก็เป็นข้อที่มีความตรงตามเนื้อหาที่ต้องการจะวัด สามารถนำไปใช้ทดลองได้ หากข้อไหนที่ไม่ถึง 0.50 ถือว่าไม่สอดคล้อง ต้องแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 5 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ฉบับร่างที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ส่งให้คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์พิจารณาอีกครั้งหนึ่งเพื่อความสมบูรณ์ถูกต้องก่อนนำออกไปทดลองใช้

ขั้นที่ 6 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนโรงเรียนบ้านน้ำแพร่ จำนวน 27 คน แล้วนำผลการทดลองใช้มาหาคุณภาพ

ขั้นที่ 7 แบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่ได้ มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-total Correlation) โดยมีค่าอยู่ระหว่าง .25-.60 และหาค่าความเที่ยงของแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้เท่ากับ .90

ขั้นที่ 8 จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

4. วิธีการรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการวิจัยโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1.1. ขั้นเตรียม

1.1.1 เตรียมกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 2 ห้องเรียน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม ได้กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 27 คน และกลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 จำนวน 27 คน

1.1.2 ประชุมนิเทศนักเรียน เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติในการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

1.1.3 ตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1.4 อธิบายการใช้บทเรียนและจุดมุ่งหมายในการเรียนด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวให้นักเรียนเข้าใจ

1.2. ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล

1.2.1 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งผ่านกระบวนการหาคุณภาพแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ตรวจให้คะแนนแล้วเก็บข้อมูลไว้

1.2.2 ผู้วิจัยดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว พร้อมทั้งสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละกิจกรรม ดังนี้

1) กลุ่มทดลอง ระยะเวลาในการทดลองใช้เวลาทดลองวันละ 50 นาที เป็นจำนวน 10 ครั้ง โดยผู้วิจัยทดลองด้วยตนเอง

2) กลุ่มควบคุม ระยะเวลาในการทดลองใช้เวลาทดลองวันละ 50 นาที เป็นจำนวน 10 ครั้ง โดยผู้วิจัยได้ทำการจัดกิจกรรมด้วยตนเองในช่วงระยะเวลาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง

1.2.3 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นชุดเดิมมาทำการทดสอบหลังการจัดกิจกรรมสุดท้าย ตรวจให้คะแนนแล้วเก็บข้อมูลไว้

1.2.4 นำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาทำการทดสอบในระยะติดตามผล หลังจากจัดกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ 3 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบกลุ่มทดลองอีกครั้ง ตรวจให้คะแนนแล้วเก็บข้อมูลไว้

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

จากโครงสร้างของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ

1. ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1.1. หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2. หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3. ระยะติดตามผล นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อไม่แตกต่างกับหลังการทดลอง

2. อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2556 ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัย แบ่งเป็น 3 ส่วนดังนี้

2.1 หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะ

การตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อแล้ว นักเรียนมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงมากกว่าก่อนได้รับการทดลอง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วารี คชศิลา (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสองพี่น้องวิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี และผลการจากวิจัยพบว่า (1) ชุดกิจกรรมแนะแนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) นักเรียนมีความเข้าใจในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความพอใจต่อชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาอยู่ในระดับมาก และผลการศึกษาของ นิตยา อุทธาร (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ดำเนินการทดลองโดยใช้กิจกรรมแนะแนวเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ นำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว นักเรียนมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมโดยรวมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการยอมรับตัวเองและผู้อื่น ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ด้านความสัมพันธ์กับครู และด้านความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมในโรงเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อซึ่งพัฒนามาจากชุดกิจกรรมแนะแนวการศึกษาต่อสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของ กัลยา กริธาธร (2545) ผู้วิจัยได้วิเคราะห์วรรณกรรมที่

เกี่ยวข้อง หลักและแนวทางในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว เทคนิคการจัดกิจกรรมแนะแนว งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว ตลอดจนคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ พร้อมทั้งนำหลักพื้นฐานของการตัดสินใจจากเนื้อหากระบวนการตัดสินใจของทอลเบิร์ต (Tolbert, 1974 อ้างถึงใน วาริ ศษศิลา, 2546: 12) และดนัย จันทรเจ้าฉาย (2547:13; อ้างถึงใน ปณิษฐา จีระพรชัย, 2553: 91) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกทางการศึกษาต่อ โดยแบ่งภารกิจกิจกรรมออกเป็น 3 ช่วง คือ กิจกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลและจำแนกปัญหา กิจกรรมเพื่อจัดลำดับความชอบและทางเลือก และกิจกรรมเพื่อประเมินผลและตัดสินใจเลือก จนได้กรอบแนวคิดที่เป็นโครงสร้างและเนื้อหากิจกรรมที่เหมาะสมทำให้เพิ่มทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนหลังการทดลองได้

2.2 หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้กิจกรรมแนะแนวปกติซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของรุ่งทิพา โพธิ์ใต้ (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตด้านความตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนหนองบัววิทยายน โดยผู้วิจัยเป็นผู้จัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียน จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะชีวิตด้านความตระหนักรู้ในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ

หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะชีวิตด้านความตระหนักรู้ในตนเองเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบ มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับนักเรียน มีกิจกรรมที่พัฒนานักเรียนให้ได้ฝึกการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและฝึกการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ โดยใช้เทคนิควิธีการต่างๆ เช่น กิจกรรมกลุ่ม การอภิปราย กรณีตัวอย่าง เกม เป็นต้น ตลอดจนมีการใช้อุปกรณ์และสื่อต่างๆ อย่างเหมาะสมกับเนื้อหา ทำให้นักเรียนได้รู้จักและฝึกฝนทักษะการตัดสินใจได้ด้วยตนเองพร้อมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน ซึ่งชุดกิจกรรมแนะแนวที่พัฒนาขึ้นมานี้ได้ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการตัดสินใจและสามารถเลือกแนวทางการศึกษาต่อที่เหมาะสมกับตัวนักเรียนได้ด้วยตนเองทำให้มีผลแตกต่างจากกิจกรรมแนะแนวปกติ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้เพียงข้อมูลทั่วไปและไม่เน้นการค้นคว้าและการฝึกฝนทักษะด้านการตัดสินใจ

2.3 ระยะติดตามผล นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อไม่แตกต่างจากหลังการทดลองแสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองยังคงมีทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่ออยู่อย่างเหมาะสมทั้งหลังการทดลองและในระยะติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวรรณิศา พลอดโปร่ง (2555: ง) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน และพบผลที่สำคัญคือ (1) ภายหลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือกแผนการเรียนสูงขึ้นกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) ภายหลังการ

ทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือกแผนการเรียนสูงกว่าของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (3) ในระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือกแผนการเรียนสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (4) ในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลนักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือกแผนการเรียนไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1) จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ผู้วิจัยควรศึกษาคำชี้แจง จุดประสงค์ สารสำคัญ และรายละเอียดอื่นๆ เพื่อให้เข้าใจมากขึ้น ควรเตรียมสื่อ อุปกรณ์ให้พร้อมก่อนการทำกิจกรรมทุกครั้ง

2) จากการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้แบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการ

ศึกษาต่อสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งในการนำแบบประเมินไปใช้ ควรที่จะพิจารณาถึง

2.1 ผู้ที่ต้องการนำแบบประเมินทักษะการตัดสินใจเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ ควรศึกษารายละเอียดของแบบประเมินควบคุมกับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเลือกแนวทางการศึกษาต่อ และทดลองทำแบบทดสอบด้วยตนเองก่อน เพื่อให้มีความเข้าใจมากขึ้น

2.2 ขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูลแต่ละครั้ง ผู้ทำการวิจัยควรทำด้วยตนเองเพื่อที่จะได้อธิบายรายละเอียดและวิธีการทำแบบประเมินให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจตรงกันและมีความถูกต้อง

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เช่น รายได้ของครอบครัว ค่านิยมการศึกษาในปัจจุบัน หรือ ค่านิยมของอาชีพในปัจจุบัน เป็นต้น

2) ในการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อครั้งต่อไปควรมีการทดลองใช้กับนักเรียนในชั้นอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. พิมพ์ครั้งที่ 1.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**.
- กัลญา กริธรร. (2545). **การสร้างชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวการศึกษาต่อสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคงคาราม จังหวัดเพชรบุรี**. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิตยา อุทธการ. (2552). **การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่**. รายงานการค้นคว้าแบบอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปณิศา จีรพรชัย. (2553). **การพัฒนาโปรแกรมสร้างเสริมทักษะการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตด้วยตนเองสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา**. ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภาวดี พูลประภา เอี่ยมเจริญ. (2545). **ความต้องการในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเขลางค์นคร จังหวัดลำปาง**. รายงานการค้นคว้าแบบอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รศนา อัสชะกิจ. (2535). **กระบวนการแก้ปัญหาและตัดสินใจเชิงวิทยาศาสตร์**. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- รุ่งทิวา โพธิ์ไธ. (2551). **ผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตด้านความตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรรณิศา ปลอดโปร่ง. (2555). **ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วารี คชศิลา. (2546). **การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสองพี่น้องวิทยา จังหวัดสุพรรณบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **แนวทางการทำจุดเน้น การพัฒนาผู้เรียนสู่การปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 1.